

sere fra deres egen jord, fra skolerne, fra sundhedsvæsenet, og jeg kunne fortsætte. Israel konfiskerer palæstinensisk jord i direkte strid med internationale konventioner, og Israel er i gang med at annektere store dele af Vestbredden. Israels premierminister har tidligere på ugen sagt, at det faktisk er det, man planlægger, og det er også det, EU har konkluderet i rapporten om Østjerusalem: Man er i gang med at annektere dele af Vestbredden og Østjerusalem.

Det eneste, vi hører fra EU og fra regeringen, er, at man fordømmer opførelsen af muren og kræver den standset, men den udbygges fortsat. Regeringen er ikke villig til at tage konsekvensen af sin egen politik. Der er én standard for vennerne og en anden standard for dem, man ikke kan lide.

Jeg mener ofte, det kan være svært at gøre de palæstinensiske myndigheder ansvarlige for at holde orden i eget hus, når de er udsat for en israelsk besættelsesmagt, som ikke alene myrder folk rundtomkring, men sprænger fængsler i luften, afvæbner politiet, forhindrer, at man kan bevæge sig mellem de forskellige dele af Palæstina, bryder ind på kontorer og ødelægger skøder til huse, så man ikke længere kan finde ud af, hvem der ejer husene i Palæstina. Israel har fuld kontrol, og det er helt bevidste aktioner, man gennemfører fra den israelske hærs side.

Folketikkens Nødhjælp, som jeg har nævnt tidligere i dag, opgør nogle tal fra den israelske menneskerettighedsorganisation B'Tselems årsrapport for 2005, og den illustrerer klart, at det er Israel, der fører an i krænkelser af menneskerettighederne. Der er krænkelser på begge sider, og det er vi imod, men Israel fører an, og det må få konsekvenser.

Lad mig nævne: 197 palæstinensere blev dræbt i 2005, heraf var 54 børn, og 118 havde ikke deltaget i kamphandlinger. Der blev også dræbt 50 israelere, heraf 41 civile. Israel har 69 kontrolposter på Vestbredden, 12 alene i den palæstinensiske by Hebron. Det er forbudt palæstinensere at bruge 41 vejstrækninger på Vestbredden, svarende til 700 km vej. 741 palæstinensere er fængslet rent administrativt, de er ikke anklaget for noget, og de ved ikke, hvornår de bliver løsladt.

Kl. 13.45

Det er lige præcis den politik, der gør, at palæstinenserne er blevet tvunget i armene på Hamas. Det er den logiske konsekvens af den fortvivlede politiske og sociale situation i Palæsti-

na, og det afspejler Vestens og i særdeleshed USA's svigten af det palæstinensiske folk.

Danmark og resten af verden må i den forbindelse erkende, at den israelske besættelse af palæstinensisk territorium er en stor forhindring for freden, men et lille bidrag til skabelsen af fred mellem Israel og Palæstina ville være en ophævelse af associeringsaftalen. Det ville fortælle Israel, at vi mener det alvorligt, når vi siger, at international lov og ret skal overholdes, og Israel må acceptere, at det er basis for at finde en fredelig og retfærdig løsning.

(Kort bemærkning).

Mette Gjerskov (S):

Det er jo sådan, at når man står i en sådan situation, som vi står i med Israel, har man to muligheder. Man kan vælge at true med at blive, eller man kan vælge at true med at gå.

Vi er i Socialdemokratiet meget enige i mange af de ting. Enhedslisten har ridset op om de problemer, der er i Israel, og om den israelske håndtering af menneskerettighederne, men vi synes også, det er utrolig vigtigt at fastholde den kritiske dialog med Israel. Jeg hørte ordføreren sige, at der må være en konsekvens. Det har vi også sagt, og vi har opfordret udenrigsministeren til at presse på for at få sine kolleger i EU til at lægge pres på Israel, men hvordan vil Enhedslisten sikre, at der også er en kritisk dialog i fremtiden, hvis man ophæver associeringsaftalen og det forum for dialog, der ligger i aftalen?

(Kort bemærkning).

Jesper Kiel (EL):

Der er jo masser af muligheder for at rette henvendelse til Israel. Vi har FN, og her er det ikke et krav at have handelsforbindelser med Israel for at kunne gøre det, og jeg tror såmænd, at nogle af de lande, der ikke har en associeringsaftale, meget gerne vil i dialog.

Jeg har ikke hørt nogen begrundelser for, om pisk eller gulerod vil være den bedste motivation. Men hvis man risikerede at miste associeringsaftalen – hvis der var en debat i EU om, at man måske ville opsigte den – kunne det jo være, at Israel sagde: Hov, nu må vi se at få gjort noget ved det.

Jeg har ikke hørt nogen nævne her i dag, på hvilke områder EU har sagt, at nu må det være slut, og har fået rettet op på noget. Der er ikke nogen, der har kunnet nævne bare et enkelt eksempel, men det ville være en stor gulerod, hvis en ophævelse af associeringsaftalen ville betyde